

“Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte, vchody věčné, ať může vejít Král slávy,” tak se to zpívá odedávna v adventu: slavíme totiž svátky očekávání – a nečekáme žádnou katastrofu, nýbrž něco skvělého, co Bůh připravil. Tak ať se zvednou závory a odemknou zámky lidských srdcí: Přijď, Pane, mezi nás. Amen.

Mk 13,1-10.24-33 Když vycházel z chrámu, řekl mu jeden z jeho učedníků: "Pohleď, Mistře, jaké to kameny a jaké stavby!" Ježíš mu řekl: "Obdivuješ ty velké stavby? Nezůstane z nich kámen na kameni, všechno bude rozmetáno." Když seděl na Olivové hoře naproti chrámu a byli sami, zeptali se ho Petr, Jakub, Jan a Ondřej: "Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení, až se začne všechno schylovat ke konci!" Ježíš jim odpověděl: "Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl. Mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: 'Já jsem to' a svedou mnohé. Až uslyšíte válečný ryk a zvěsti o válkách, nelekejte se! Musí to být, ale ještě nebude konec. Povstane národ proti národu a království proti království, v mnohých krajinách budou zemětřesení, bude hlad. To bude teprve začátek bolestí. Vy sami se mějte na pozoru! Budou vás vydávat soudům, budete biti v synagógách, budete stát před vládci i králi kvůli mně, abyste před nimi vydali svědectví. Ale dříve musí být evangelium kázáno všem národům.

Ale v těch dnech po onom soužení zatmí se slunce, a měsíc ztratí svou záři, hvězdy budou padat z nebe a mocnosti, které jsou v nebesích, se zachvějí. A tehdy uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Tehdy vyšle anděly a shromáždí své vyvolené od čtyř úhlů světa, od nejzazších konců země po nejzazší konec nebe. Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větve raší a vyráží listy, víte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane. Nebe a země pominou, ale má slova nepomnou. O onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec. Mějte se na pozoru, neboť nevíte, kdy ten čas přijde.

1K 3,11-15 Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy - dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm.

Advent není jen předmluva Vánoc, ale má ještě i jiný obsah a význam. Týká se trápení, které lidi mají a těší se, že to bude lepší. Tomu se říká naděje a ta s adventem souvisí. Spojovali si tu naději i s něčím, čemu se začalo říkat poslední soud (to pro případ, že by jí to moc dlouho trvalo – tak aby bylo zřejmé, že trápení nebude trvat navěky, a taky aby bylo jasno darebákům, že na ně jednou dojde). Poslední soud znamená, že spravedlnost přece jen vyhraje. Člověk si není jist, má-li sám namířeno mezi zachráněné nebo mezi odsouzené, ale naděje se říká tomu, že věříme, že se ke slovu dostane Boží dobrota a milosrdenství. Naštěstí.

Jsme tu na světě jen na pár let. V dětství to člověku nepřijde, ale na stará kolena koukáme, jaký to byl fofr. Stavíme si svůj životní dům, stavíme jej z materiálu dobrého i mizerného – a jednoho dne se ukáže, že všechno, co jsme budovali, snadno může vzít za své. A že člověk je především uzel vztahů. Vztahy s blízkými nás drží před samotou a před smutkem (o to větší škoda to je, když smutek naopak přinášejí). A pak je tu ještě vztah k Bohu a ten je úplně nejdůležitější – protože na něm závisí i to, jak mám nebo nemám rád sám sebe – to totiž velmi ovlivní ty ostatní vztahy a vlastně všechno v mém životě. Blaze tomu, kdo si od Boha nechá říct, že ho Bůh má rád. Ono to našemu životu dává mnohem pevnější základy, než by se zdálo.

Hele a kdy to poslední rozuzlení přijde a jak poznáme, že už je čas? ptali se učedníci. Dívali se přitom na honosný chrám – na dům, který jsme my lidé Bohu postavili, aby měl kde bydlet. Jenomže z baráku, který Bohu postavili lidé, nezůstane jednou kámen na kameni. Ostatně ten dům je tu hlavně pro nás – Bůh se bez něj obejde.

Z ničeho, co vybudovali lidé, nezůstane kámen na kameni: to proto, že se zas a znovu postaví jeden národ proti druhému, děti proti rodičům a všichni proti všem a zbytek dokončí živelní pohromy a všelijaká neštěstí. Stačí malý virus a život se zadře – a strach, který se přitom lidí zmocní, zkouší dorazit zbytek naděje, jestli ji ještě mají.

“Nejsou tohle ta znamení, že už to vypadá na konec světa?” přemítali učedníci. Ale Ježíš zavrtěl hlavou: “Takovéhle pády lidského velikášství a kruté případy utrpení, bolesti a neštěstí, ty tu vždycky byly a vždycky budou (nevydrželi bychom je, kdyby Bůh to trápení nezkrátil). To nejsou znamení konce, to jsou naopak znamení, že zatím nic nového

pod sluncem, vše při starém.” Pozorně té Ježíšově odpovědi naslouchejme. Je-li vám až úzko ze všeho zla, jež se děje, neznamená to konec. Je to jen znamení, že je pořád všechno při starém. Proto se taky v kostele říká, že budeme zpívat nové písně – nejsou nové datem narození, ale tím, že v nich už právě není všechno při starém. Nové je v nich to, že už nás – jak o to prosíme – Bůh zbavuje od zlého a my můžeme být u toho.

“A kdy to definitivně nastane?” ptali se učedníci a Ježíš jim odpověděl: „Copak já vím?“, protože to ví jenom Otec v nebesích a nikdo jiný. Lidi si budou muset vystačit s tím, že předzvěstí či znamením dobrého konce je každý okamžik, kdy zlu nedovolíme, aby v nás zaparkovalo, a musí vycouvat. Že na to většinou nemáme, abychom zlo přemohli, to je fakt, ale jakési řešení by tu bylo: Syn člověka, zvaný též soudce živých i mrtvých, přináší do našeho světa Boží lásku – jako světlo proti temnotě a jako odpuštění těm, co jim chyběly síly. To je advent. I tato naše generace to zažívá. Jestli zažijeme konec světa, to nevím; ale Boží lásku zažíváme určitě.

Ježíš učedníky vyzval, aby se měli na pozoru a aby se ničím, ani narůstající tmou a zlem, nedali splést. Dejte si pozor, abyste nesedli na lep někomu, kdo vám slíbí osvícení a posvěcení a pak vás povede do ještě větší tmy, než v jaké jste teď. Bdit a mít se na pozoru bývá někdy nad naše síly, ale Bible k tomu nabízí důležitou ilustraci. Na samém konci Ježíšova příběhu, když už to šlo k ukřižování a vítězství zla se zdálo úplně hmatatelné a Ježíš se o samotě modlil, měli jeho učedníci bdít a měli být obzvláště ostražití. Ale jediný, kdo v tu chvíli bděl, byl nakonec Ježíš sám. Tak je to vlastně se vším a vždycky: že člověk zápasí (nebo by měl), ale jeho dílo za něj dokončí Bůh. A právě díky tomu, že to dokončí Bůh, může světlo vyhrát, i když se zatím zdá, že tmy spíš přibývá.

Ježíš tenkrát učedníkům rozhodně neřekl, že všechno dobře dopadne. Nebyla by to pravda, však ani pro něj to nedopadlo nijak přívětivě. Ale upozornil je, ať se mají na pozoru. A tak se máme na pozoru (někdy hodně a jindy tak moc ne) a stavíme si svůj životní příbytek (ze vzácných a odolných stavebních kamenů i z pomíjivého šuntu) a životem nás provází zpráva o událostech, o kterých bychom raději ani neslyšeli. Musí to být, protože na zlo jsme krátkí, ale není to

ještě konec, to je jen známka, že je vše při starém. Znamením konce je něco jiného, třeba každá událost, kdy musí zlo ustoupit (však se na tom můžeme podílet) – a ono se to děje: děje se to i v neokázalých a nenápadných chvílích, asi jako když zjara raší listy na ratolestech.

Náš pán přijde soudit živé i mrtvé (nikdo kromě něj tu pravomoc nemá). Advent je doba očekávání, která to připomíná. Po křesťansku si k tomu připomínáme i to, že s jeho příchodem úzce souvisejí vánoce: přišel do našeho světa a království Boží s ním vstoupilo mezi nás.

S každou rozsvícenou svíčkou na adventním věnci by v duších mělo být víc světla a víc naděje (ačkoli neúnosných břemen člověku neubývá). Ježíš neřekl, že úplně všechno dopadne dobře – ale že jsou okamžiky, kdy Boží kralování nad tmou převáží; a to jsou znamení toho, co Bůh připravil. A že si tento pohled na věc nemáme nechávat pro sebe. *Díky, Pane, že se smíme těšit na tvou milost, a ne na katastrofu. Amen.*

Člověk by měl někdy chuť vzít všechno do svých rukou a vystřídat tě, Bože. Prosíme, nedovol to a vládní nám svou milostí a pravdou.

Člověk by měl někdy chuť se vším skoncovat, všechno vzdát a do ničeho se víc nepouštět. Prosíme, nenech nás padnout do zoufalství a podepři nás naději. Člověk by někdy měl sto chutí zlomit hůl nad lidmi, kteří ho něčím zklamali nebo dokonce zradili. Prosíme, dopřej nám své odpuštění a nauč a přinut nás ho předat našim viníkům.

Člověk si někdy vůbec není rady, netuší, kudy kam, co je lepší a co horší. Prosíme, Bože, sviť nám na život svým slovem a uč nás žít vírou, která umí doufat v tebe.

Prosíme tě společně: Otče náš...

A teď už je čas, abychom se zvedli a vyrazili ven z kostela žít svou vírou uprostřed světa, abychom se sebrali a slovy i činy šli světu zvěstovat, že Boží pokoj a láska nejsou z říše snů, ale že jsou zcela skutečné.

A tak ať Bůh, pro něhož i noc je světlá stejně jako den, řídí naše kroky po cestě, po které jdeme. Ať je Bůh s námi i tehdy, když se zastavíme k odpočinku, a kéž nás podpírá svou rukou.

Ať Bůh, jenž zná naši cestu, je s námi v každé chvíli a kéž se nám pro každý den stává jeho přítomnost skvělou zprávou, kterou můžeme sdílet s lidmi kolem nás. Amen.